

Hooglied 2:8-9

“Dat is de stem van mijn Liefste;

Hoort Hem, Hij komt springen de op de bergen huppelende op de heuvelen

Mijn Liefste is gelijk een ree, een welp der herten, ziet Hij staat achter onze muur kijkende uit de vensters blinkend uit de tralien”

De Bruidegom

1 dat Hij komt

2 hoe Hij komt

Gemeente,

Het Hooglied. Een lied over Salomo en zijn vriendin. Salomo, de koning van Israel, zoon van David. En zijn vriendin, zijn bruid, uit een klein dorpje van het platteland: Sulamith. En de beschrijving van hun liefde en hun verlangen naar de trouwdag wijst boven zichzelf uit naar een andere verbintenis. Want Salomo is een voorbeeld van de meerdere Salomo, de Heere Jezus. Salomo met zijn wijsheid wijst heen naar de Heere Jezus en Zijn wijsheid. Hemelse wijsheid over de dingen van Gods Koninkrijk. Al Zijn woorden zijn vol van wijsheid die zaligmaakt. Salomo met zijn rijkdom wijst heen naar de Heere Jezus. Vol van rijkdom is Jezus. Rijkdom van vergeving, van de Heilige Geest, van het kindschap, van het eeuwige leven. Wie eens de rijkdom van de Heere Jezus zal zien zal zeggen: de helft was mij niet aangezegd. Salomo en Jezus. En dat meisje uit Sulamith is voorbeeld van de gelovigen. Dat meisje was helemaal geen prinses, hoorde niet bij een koninklijke familie, woonde ergens onbekend achteraf. En toch had Salomo liefde voor haar opgevat. Hoe was het mogelijk dat hij als koning haar als bruid verkozen had. Voorbeeld van elke gelovige: hoe is het mogelijk dat de Heere Jezus mij heeft liefgekreten? Helemaal niet aan Hem gelijk, zo ver bij Hem vandaan, en toch: hoe is het mogelijk: Hij heeft mij tot bruid verkoren.

En in de beschrijving van hun liefde, van hun uitzien naar de trouwdag, horen we dan ook de afspiegeling van de liefde van de meerdere Salomo en Zijn bruid: de Heere Jezus en Zijn bruidskerk. Wij hopen daar rond het Heilig Avondmaal driemaal bij stil te staan vanuit het afgeronde gedeelte hoofdstuk 2:8-17.

1 dát Hij komt

We zullen ons wel voor kunnen stellen dat Salomo het druk heeft gehad. Hij is koning en dan zal hij heel wat aan zijn hoofd gehad hebben. Het leger aanvoeren, hoogste wetgever en rechter zijn tegelijk. Hij zal heel wat besprekingen en contacten moeten onderhouden. Nationaal en

internationaal. Het Hooglied vat dat steeds samen onder de noemer dat hij het is die de kudde weidt. De koning was ook soort herder voor het volk. Dus Salomo maakte wel eens lange dagen. En was ook wel eens meerdere dagen of weken achter elkaar weg op inspectie of besprekingen elders in Israel of in het buitenland. Maar nu, aan het eind van een lange dag of meerdere dagen, let op: zijn meisje hoort hem komen! Hoort. Dat is de stem van mijn liefste. De stem, dat kan ook het geluid geweest zijn, geluid van zijn paarden en lijfwacht en hofhouding die hem omringt. Hoort, daar komt hij. En ze leeft er van op.

Dat kun je je wel voorstellen! Als je verkering hebt en je zit woensdagavond thuis op je vriend te wachten, vindt het lang duren, bent al eens naar het raam gelopen, en dan: ja, daar hoor je zijn fiets door het grint. Daar is hij. En je zorgt dat je bij de deur bent om hem op te wachten. En het mooie is als dat als je 5 jaar getrouwd bent of 40 jaar getrouwd bent nog zo is: dat je als man graag naar huis komt. Je vindt het fijn je vrouw weer te zien en je weet dat ze aandacht heeft voor hoe het gegaan is. En dat je als vrouw het heerlijk vindt dat je man weer thuis komt, want je weet dat hij nog steeds van je houdt en tijd voor je neemt. Maar dat spreekt niet vanzelf. Dat sprankelende van je verkeringstijd kan er zomaar afgaan. Door gebrek aan aandacht voor elkaar van allebei de kanten. Dat is triest. Want het is bedoeld als voorbeeld van dat andere. Dat je zou kunnen zeggen tegen je kinderen: als je wilt weten hoe Jezus en Zijn Kerk met elkaar omgaan, let maar op hoe graag je vader weer naar huis komt om je moeder weer te zien. Zo verlangt Jezus naar Zijn gelovigen. Let maar op hoe je moeder verlangt dat je vader weer thuis komt en blij is hem weer te zien. Zo verlangt de gelovige Jezus weer te ontmoeten.

Want daarin wijzen Salomo en zijn bruid uit Sulamith boven zichzelf uit. Salomo wijst op Jezus. Hij is bij Zijn Kerk op aarde geweest. Ook nog na Zijn opstanding. Maar toen moest Hij weg. Voor Zijn regeringszaken. Hij moest opgenomen worden ten hemel en plaatsnemen aan de rechterhand van God. Om van daaruit te regeren. Op ondoorgrondelijke wijze, maar Hij regeert. Regeert over Zijn vijanden, regeert zegenend en beschermend over Zijn Kerk. Daar is Hij dagelijks mee bezig door Zijn voorzienigheid. Maar eens is Hij daarmee klaar. Is Zijn taak wat dat betreft voltooid. En dan komt Hij. Komt Hij weder op de wolken. Komt Hij tot Zijn bruid op aarde. Om haar te roepen. Tot Zich te roepen. Het ware te wensen dat Zijn Bruidskerk daar ook zo naar uitzag...

Maar dat duurt al lang. Al bijna 2000 jaar. Daarom geeft Jezus een onderpand van Zijn wederkomst. Waarmee Hij Zijn komst op de wolken

betekent en verzegelt. Daarom heeft Hij het Heilig Avondmaal gegeven. Daarin komt Hij in brood en wijn. Voorschot en voorsmaak van Zijn komst op de wolken. Van Zijn definitieve komst tot Zijn bruidskerk. De Bruidegom komt, volgende week, in brood en wijn, om Zijn bruidskerk te ontmoeten. En dan valt ons wel op dat er staat: Hij komt. Het gaat van Hem uit. En dat wordt onderstreept in vers 9 door de vergelijking van een ree of een welp der herten. Een jonge gazelle. Zo'n rank, slank dier dat met grote sprongen komt aangelopen. Niet kruipend als een slak, maar springend als een jonge gazelle: Hij wil graag komen, Hij wil spoedig komen, Hij verlang ernaar. Hij wel! Zoals Jezus Zelf eens zei: "Ik heb zeer begeerd dit Pascha met u te eten". Zeer begeerd.

Ja, dan is het mooi en passend als dat aan de andere kant ook zo is, zo geworden is en nog steeds zo is: verlangd dat Hij komt. Heerlijk, Hem weer te mogen zien bij brood en beker. Trouwens: elke zondag heerlijk als Hij komt in het Woord, was het maar gauw zondag, ging de week maar vlugger, was de zaterdagavond maar korter, dat het weer zondag was. Maar dat verlangen is er naar brood en beker helemaal. Wat duurde het lang, ruim 3 maanden. In maart verlangde ik er al naar. Toen april nog, toen mei, en eindelijk, eindelijk is het nu voorbereiding. Hij komt. Heerlijk. Heerlijk als dat zo zijn mag. Dank er Hem voor!

Maar dat is niet altijd zo. En dat ligt in deze verbintenis altijd maar aan één kant, en altijd aan dezelfde kant. Aan mijn kant. Aan de kant van de bruid. Dat komt ook in het Hooglied voor, in hoofdstuk 5:2 en volgende. Dan komt Salomo ook en Hij klopt op de deur in Sulamith en ze doet niet eens open. Ze zit of ligt net lekker uit te rusten en heeft geen fut om overeind te komen en de deur open te doen. Geen of nauwelijks verlangen om Jezus te ontmoeten, geen zin in een voorbereidingsweek, komt helemaal niet uit: elke dag erover lezen, mezelf weer onderzoeken of er dingen scheef liggen, geloof oefenen, liefde aanwakkeren, mijn hoofd, mijn hart staat er helemaal niet naar. Dat is erg, beschamend. Daar krijg je wel last van bij jezelf.

Maar: Hij komt. Hij verlangt. Als een jonge gazelle is Hij in aantocht. Hij verlangt naar Zijn Kerk, Zijn Bruid. Want: Hij heeft haar gekregen van Zijn Vader. Ze is geschenk van Hem. Hij heeft haar gekocht met Zijn bloed. Zichzelf voor haar gegeven. Zo lief heeft Hij haar gehad. Hij heeft haar lief omdat Hij haar gekregen heeft, gekocht heeft, liefgehad heeft. En dat wil Hij ook weer laten zien en bevestigen bij brood en beker: deze Mijn hartelijke liefde en trouw voor u dat Ik voor u..... Daarom komt Hij. Komt Hij graag, spoedig, snel verlangend. Om Zijn liefde uit te storten. Als een emmer in je vingerhoed van je ziel uit te gieten. Dat gebeurt niet altijd tijdens het Heilig Avondmaal, maar het Heilig Avondmaal is wel de garantie dat Hij dat op Zijn tijd zal doen.

Dan krijg je er wel last van in je leven, je geloofsleven. En toch, ik

kan zo zonder verlangen zijn. Steeds maar weer. En in de voorbereidingsweek schaam je je steeds meer. En verwonder je je steeds meer. Dat het altijd zo is en blijft. De bron van de verbintenis van Jezus en mij is niet en nooit dat ik tot Hem kom, maar altijd weer dat Hij tot mij komt. Zo is het al begonnen. Ik kwam niet tot Hem, ik was dood in zonden en misdaden, maar Hij kwam tot mij. Ik kwam niet tot Hem, ik wilde niet, ik wilde wachten, uitstellen. Ik verzet me, ik zei dan ik wil nog niet komen, maar er zat achter: ik wil nooit komen. Maar Hij kwam tot mij. En zo is het nog steeds. Altijd maar weer. Hij komt tot mij. Dat is het wonder van onze verbintenis. Dat is de schaamte aan mijn kant en de verwondering over Zijn kant.

Gemeente, kent u dit? Bent u bruid? Ja of nee. Ja, dan wordt u genodigd om na zelfbeproeving aan te gaan, te komen tot de tafel. Nee, dan hoort u er niet, niet zolang u hier vreemd aan bent en blijft, zolang u aan Hem vreemd blijft. En het beeld Bruidegom-bruid maakt het nog extra duidelijk: de bruid hoort aan te gaan. Hoort te zorgen dat ze aan kan gaan. Stel je voor: de bruidegom komt en de bruid is er niet, komt niet, is niet klaar. De bruid hoort te komen. Stel je voor: de Bruidegom komt en iemand die niet bruid is komt naar hem toe en valt in Zijn armen en doet alsof ze de bruid is. Wie geen bruid is hoort niet te komen tot Zijn tafel. Daar zit aan vast: wie bruid is zal straks meegaan in de eeuwige bruiloft. Wie geen bruid is zal straks eeuwig buiten moeten blijven.

2 hóe Hij komt

We kijken nog wat beter naar onze tekst. Hoort Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen. Daar worden twee dingen door aangeduid. Er is afstand. Afstand tussen Salomo en Sulamith die hij moet overbruggen. En ten tweede: die afstand bestaat niet uit vlak veld, een mooi grasveld of een vallei, of weilanden, maar er zitten heuvels en bergen tussen. Maar: Hij komt als een jong gazelle eroverheen, snel, verlangend. Over de afstand heen. Die laat Hij wel eens ontstaan: om te beproeven, als Hij Zich verbergt. Die maken wij zo vaak: afstand: we dwalen weg, we laten het gebed verslappen, we gaan op in andere dingen. Afstand. En er komt een tijd dat je die afstand ook gewaar wordt en ervaart. Wat ben ik ver heen, wat is de Heere ver weg, voor mijn gevoel in elk geval wel. Zo ver weg: ik merk Hem niet, ik hoor Hem niet, en voor mijn ervaring hoort Hij mij ook niet: zo'n afstand tussen Hem en mij. Niks te merken van Zijn gunst en liefde. Zo kaal, zo dor, zo stil, zo leeg, zo doods.

En ten tweede: die heuvels en die bergen. Van onmogelijkheid en schuld. Van onmogelijkheid. Hoe kan ik ooit weer tot Hem komen? Hem

ervaren? Er is teveel gebeurd. Zoveel meegemaakt dat ik niet meer kan geloven. En van schuld. Bergen van schuld. Wat heb ik God aangedaan? Wat heb ik mijn man of vrouw of ouders of kind aangedaan? Nooit meer goed te maken. En dat staat tussen God en mij in. Als een berg. Als je in de richting van de Heere kijkt, zie je die heuvels en die bergen levensgroot. En je kijkt er tegenaan en je kunt er niet overheen kijken.

Hoor, het is voorbereidingszondag. Hij komt. Als een jonge gazelle over de heuvels en de bergen heen. Hij komt er overheen, snel en van harte. Over die bergen en heuvels heen. Want Hij is de gekruisigde, Die bergen van schuld wegneemt. Hij is de Opgestane, die over heuvels van onmogelijkheden heenkomt. Hij komt! Hij overbrugt de afstand. Met brood en wijn. Hij komt over de heuvels en bergen heen in Zijn tafel. Hij komt.

Wilt u daar één voorbeeld van? Hoe Jezus afstand overbrugt, heuvels en bergen overheen komt? Dan denk ik hieraan: en de Heere, Zich omkerende, zag Petrus aan. In één ogenblik de afstand overbrugt de bergen en heuvels overgekomen van drie verloocheningen en een eindeloze afstand. Zo is Jezus! En toen? Als Jezus die afstand overbrugt? En Petrus naar buiten gaande weende bitter. Mengeling van berouw en wederliefde. Kent u dat? Weet u daarvan? Bent u ook zo'n bruid? Met zo'n Bruidegom! Begrijp je misschien waarom aan de tafel niet altijd lachende en blije gezichten te zien zijn? Maar eerder tranen van ontroering? Als Hij over die afstand van heuvels en bergen tot je komt, ja dan voel je je als Petrus toen.

Dan verspringt het beeld. Ziet Hij is achter onze muur. De muur van het huisje van de bruid in Sulamith. Hij kijkt uit, door, het venster. Hij blinkt uit de tralies. Want die ramen waren toentertijd niet van glas. Maar ramen waren openingen in de muur. Muren, niet van mooie smalle stenen als bij ons, maar meer van blokken, dus wel 20, 30, 40 centimeter dik. Maar ja, dan kon een dier of inbreker er wel door naar binnen komen, dus zette men tralies erin. Vrij dicht op elkaar want anders kan een onreine zwerfhond al gauw zich ertussendoor wringen. Dus: tralies in de opening van die dikke muur. Dan kon niet iedereen zomaar naar binnen komen. En nu kijkt Salomo even door het raam, de tralies van het huis naar zijn bruid. Zoals je vriend even eerst op het raam kan tikken en dan zie je hem staan.

Ziet Hem, staande achter onze muur en kijkend en blinkend door het venster, de tralies. Daar zitten twee kanten aan: aan de ene kant ze kan hem zien! Ze ziet zijn gezicht, blinkend, stralend van vreugde. Door het venster, door de tralies heen. Zo laat Jezus Zich zien. Door het venster,

door de tralies van de bediening van het Woord heen en de bediening van de sacramenten. Hij laat Zich zien. In de bediening van de verzoening. Hij laat Zich zien in brood en beker. Tekenen van Zijn lijden en sterven. Hij heeft Zich vernederd om zonden te dragen en schuld te verzoenen. In Hem is vergeving. Vol van liefde. Ziet Hem als de Verhoogde. Die alle macht heeft. Vol van macht en rijkdom. Macht om uit te delen, om tot Zich te trekken. Ziet Hem staan! God om schuld te dragen en harten te veranderen. Mens om onzer Eén te zijn, medelijdende Hogepriester. Ziet Hem staan! Profeet om te leren, Priester om te verzoenen en te bidden. Koning om te regeren en te bewaren. Ziet Hem staan! Zaligmaker, Verlosser, Voorloper, lam van God, Herder, Immanuel. Stralend, blinkend van gewilligheid.

En wat heeft zelfbeproeving anders tot doel dan dat je hier oog voor krijgt. Dat je uitgekeken raakt op jezelf. Dat je zoveel schuld en ellende ziet in jezelf, dat je er niet op kunt blijven kijken, maar je blik wordt getrokken naar Hem. Sommigen zien zoveel in zichzelf en zijn daar zo tevreden over dat zij geen oog voor Jezus hebben. Anderen zien zoveel ellende in zichzelf, maar blijven er toch maar kijken, alsof er in die ellende nog iets moois te zien zou zijn. Maar zelfbeproeving is hiervoor dat je je oog niet meer op jezelf kan houden, maar wel moet gaan zien naar buiten. Naar Hem. En je kunt je ogen niet meer van Hem afhouden! Ziet Hem. alles is in Hem. Alles wat ik mis aan goed is in Hem te verkrijgen. Alles wat ik heb aan kwaad is in Hem weg te nemen. Al wat Hem is is gans begerlijk!

Deze bruid nodigt Hij tot Zijn tafel. Want alleen de bruid hoort aan Zijn tafel. Anderen niet. Zij worden genodigd om tot Christus te komen, vandaag nog. Maar volgende week aan Zijn tafel wordt alleen Zijn bruid genodigd. Die tot Hem gekomen zijn en Zijn bruid geworden zijn. Zoals Hij ook op de jongste dag Zijn bruid zal nodigen tot de bruiloft en tot de anderen zal zeggen: gaat weg van Mij, Ik heb u net gekend. Terwijl de bruid wordt geroepen om in te gaan. Kom, Mijn bruid. Ik verlang u te ontmoeten en Mijzelf aan u te geven.

En dan kun je als bruid toch soms niet anders dan verlangen? Dan verlangen: o Heere Jezus, kom tot mijn ziel. Kom over alles heen tot mij. Over de afstand heen, over de bergen en heuvels heen, o Heere Jezus kom. Laat het mij weer mogen merken. Uw liefde in mijn hart. Uw Geest Die gemeenschap geeft met de Heere Jezus, de Bruidegom in de hemel. O Heere Jezus kom in Uw Heilig Avondmaal. En geeft daarin Uw teken en verzegeling, maar ook Uw tegenwoordigheid. Uw kloppend hart te horen,

Uw liefdevolle ogen te zien, Uw welbehagen te mogen inzien. En dan, dan kun je het soms toch ook niet laten om te bidden, te verlangen naar Zijn definitieve komst. Dat Hij mij tot Zich neemt in eeuwigheid. Want, en dat is die andere kant van dat venster en die tralies, daardoor zie je de bruidegom wel, maar het is toch ook weer niet alles. Als je vriend alleen maar komt om op het raam te tikken en even te zwaaien en naar je te lachen, en volgende week weer, en volgende week weer, ja, dat is niet alles. Je kan hem niet eens een kus geven, niet eens aanraken, niet eens echt goed zien en bij hem zijn. Door het venster en de tralies met die dikke muur ertussen. Dat is wel mooi, maar niet alles. Onder het Woord en aan Zijn tafel: dat is wel heerlijk maar toch niet alles, niet volmaakt. Je kunt Hem niet ten volle zien zoals Hij is, ten volle ervaren, ten volle genieten, ten volle nabij Hem zijn. Er blijft nog iets, nog zoveel over om naar te verlangen. Dat Hij komt op de wolken, de Bruidegom, mijn Bruidegom. Wat zal dat zijn. Oneindig heerlijker. Ongestoord, zo nabij, niet meer omfloerst en wazig, niet meer voorbijgaan wat het gevoel betreft, maar volkomen en vol en eeuwig en ongestoord. O Heere Jezus kom, kom haastig. Bij brood en beker laait het wel eens op: dat de bruid ook gaat verlangen, net als de Bruidegom. Wat zou dat een zegen zijn aan de tafel. Een zegen om jaloers op te zijn als je er buiten staat. Om naar te verlangen: ook bij die bruid te mogen horen. Een zegen om Hem voor te danken. Die verlangt nog meer dan wij.

Als ik hemels rein en schoon

Opga tot Uw glorietroon

Als ik zonder zonde zonder rouw

In Uw volheid U aanschouw

Dan pas weet ik er erken

Wat ik U aan dank verschuldigd ben. (R.M. MacCheyne)

Amen